

Кадр з документального фільму «Сімейний альбом». Режисерка Марина Ткачук. 2024.

«Сімейний альбом» – в Європарламенті та Раді Європи

У Європарламенті та Раді Європи відбулися спеціальні покази документальної стрічки «Сімейний альбом» українки Марини Ткачук. У Страсбурзі стрічку про Голодомор, геноцид і сучасну російсько-українську війну представили режисерка Марина Ткачук та головна героїня Самара Пірс. Покази відвідали євродепутати, українські та європейські політики, представники української діаспори у Франції. Марина Ткачук зазначила, що депутати Європарламенту лише два роки тому ухвалили резолюцію, якою визнали Голодомор 1932–1933 років геноцидом українців. Завдяки ж «Сімейному альбому» вони змогли на власні очі побачити наслідки радянських, а тепер російських злочинів проти України. «Александр Вінербергер прагнув, аби Європа побачила його жакливі фото з України, дізналася про геноцид українців і зупинила його. Його тоді не почули. Тепер, через 90 років, справу небайдужого австрійця продовжує Самара: вона розповідає про Голодомор, показує фотокамеру свого прадіда, і наголошує: геноцид українців триває! Зі слів багатьох присутніх дипломатів, вони й гадки не мали про те, що насправді пережив український народ», – стверджує Марина Ткачук.

Покази відбулися за ініціативи депутата Європарламенту від Литовської Республіки Петраса Ауштрявічюса та депутатської групи Renew Europe в українській асоціації у Франції Protop Ukraina. «Голодомор і терор сучасної російської війни проти України мають вражаючу схожість, про які йдеться у фільмі «Сімейний альбом». Світ має прокинутися, коли відкрито здійснюється геноцид нації», – написав Петрас Ауштрявічюс у Facebook після перегляду стрічки.

Виробник фільму на замовлення ДП «МПІУ» – компанія Good Morning Films. Фільм покажуть у Франції, Німеччині, Великій Британії, Іспанії, Єгипті, Південній Африці, Індонезії, Японії та інших країнах. Перегляди організують у посольствах, кінотеатрах, культурних центрах і в рамках «Днів українського кіно».

Українформ

Лариса Кадочникова у фільмі «Вечір на Івана Купала». Режисер Юрій Ілленко. Кіностудія ім. О. Довженка, 1968.

Дві українські стрічки у Лінкольн-центрі

Відомий режисер Роберт Еггерс у рамках своєї добірки «Заклинання “Носферату”»: Роберт Еггерс представляє» показав дві українські кінострічки. Покази відбулися з 5 по 9 лютого у Лінкольн-центрі в Нью-Йорку. 6 лютого представлено «Вечір на Івана Купала» Юрія Ілленка (1968), 7 лютого – дебютний фільм Сергія Параджанова «Андрієш» (1954). Крім того, до добірки увійшли стрічки Жана Кокто та Девіда Ліна і «Носферату» самого Еггерса. Для «Довженко-Центру», що надав українські кінокартини для показу, режисер розповів про проєкт: «Це світ готичної романтики, казок і фольклору, створений режисерами з поривом перенести глядачів в інший час, інше місце та інший спосіб мислення й віри».

Іспанці дивилися українські фільми

Протягом жовтня 2024 року в іспанській Саморі, столиці однієї з дев'яти провінцій Кастільї і Леону, щотижня в Державній публічній бібліотеці міста відбувалися покази. Першим став «Додому» (2019) Нарімана Алієва, потім «Терикони» (2021) Тараса Томенка, «Мої думки тихі» (2019) Антоніо Лукіча, і на завершення – «Домашні ігри» (2018) Аліси Коваленко.

Новий директор бібліотеки Пако (Франсіско) Пардо підніс на вищий рівень організацію культурно-освітніх програм і заходів. Саме тому було вирішено провести показ фільмів з України – країни, до якої зараз прикута увага світу. Відповідальна за проведення заходів Рейєс Мораль Перес звернулася за допомогою до Французького Інституту кіно (IF Cinéma), щоб отримати українські фільми з іспанськими субтитрами. Мені випала нагода перед початком демонстрації фільмів розповісти про Україну, що стала ніби щитом для цивілізованого демократичного світу, про українське кіно взагалі і про сучасне зокрема, а після демонстрації продовжити спілкування, відповідаючи на питання. На перший показ прийшло не надто багато глядачів, але це були справді люди зацікавлені, які хотіли дізнатися більше про цю героїчну країну, «Gran Ucrania» – як це звучить з екранів центральних іспанських каналів телебачення. Наступні покази вже збирали більше народу, а ті, хто переглянув усі фільми, казали, що саме перший вразив найбільше. У його фіналі жінки плакали, а після перегляду питали, чому саме човном довелось добира-